

Programma In Praelectiones Publicas Joannis Affelmanni SS. Theol. D. & Professoris, De Iubilaeo Evangelico : Initium Lectionum fiet, syn the, die perendino, qui erit 4. Novemb, hora a meridie prima, in auditorio magno

Rostochii: Pedanus, 1617

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn74247481X>

Druck Freier Zugang

M-1257(4)¹.

7617.

Programma
 IN PRÆLECTIONES
 PUBLICAS
 JOANNIS AFFELMANNI
 S.S. Theol. D. & Professoris,
 DE
 JUBILÆO
 EVANGELICO.

Initium Lectionum fiet, *ὡν Θεῶν*, die perendino, qui
 erit 4. Novemb, horâ à meridie primâ, in
 auditorio magno.

ROSTOCHII
 Typis Joachimi Pedani Academia Typographi.
 Anno M. DC. XVII.

M. 1257(4)'

Memorabilis est Prophetæ Zachariæ, ordine septima, visio, quæ describitur c. 5. v. 5. & seqq. Vidit Prophetæ, in medio amphoræ, seu modij, insidentem mulierem, & unâ cum modio in conspectum Prophetæ egredientem; massam item plumbi, quâ instar operculi modio impositâ mulier in imum modij intrudebatur; duas præterea mulieres alas, alas Milvi (in Hebræo est מילכית, quod alij ciconiam, alij, struthionem interpretantur, nos cum Hieronymo & Luthero, milvum vertimus) ijsq; panis amphoram elevantes, pendulamq; inter cœlum & terram tenentes, tandemq; in terram Sennar seu Babylonem deferentes. Quid hæc visio sibi velit, partim in textu explicatur, partim nobis pie perpendendum relinquitur. Amphoram sive modium, textus dicit, esse, impietatem, eamq; non tam in moribus, quàm, ut Hebræa vox indigitat, falsa doctrina consistentem. Per oculum illum, potiores interpretes Calvinistici, intelligunt Dei providentiam, quæ omnes improbos inter judæos in unum quasi acervum & modium comportaverat; sed alienius. Alij, hæreticorum doctrinam. Omnium optimè Lutherus noster, faciem seu speciem externam: quemadmodum Exod. 16. v. 5, locustæ dicuntur operire oculum, seu faciem & superficiem terræ, ut sensus sit: fallorum doctorum speciem externam similem quidem esse modio mensuræ certæ destinato, quia doctrina & vita Pseudodoctorum certis regulis quasi mensurari solet, sed modio pertuso & vacuo, quia vacui sunt Pseudodoctores à fide, speciem pietatis habentes, virtutem ejus abnegantes 2. Tim. 3. v. 5. Comparatur autem hæresis mulieris: *primò*, notante Cyrillo, ob fragilitatem; ut enim muliebris sexus infirmior est 1. Pet. 3. v. 7: ita impia doctrina nihil habet virile, nihil roboris aut firmitatis. *Secundò*, ob turpem à Deo defectionem: 2. Corinth. 11. v. 3. à muliere enim initium factum est peccati, inquit Sirac. 25. v. 33 mulieri etiam præ viris fornicatio in sacris tribuitur: unde & hæresis fornicationi passim confertur Ex. 34. v. 15. Deut. 31. v. 16. Esa. 1. v. 21. c. 17. v. 3. Jer. 3. v. 1. Apocal. 18. v. 3. &c. *tertiò*, ob externam speciem: quemadmodum enim mulieres plerumq; viris sunt formosiores, ita doctrina hominum gratior est rationi humanæ, quàm scriptura divinitus inspirata. *quartò*, ob fucum & blanditias: hæresis enim ad impietatis baratularum abducuntur homines, non secus ac Salomon blanditijs foemineis ad

ido-

idololatriam 1. Reg. 11. v. 31 unde Chryſoſtomus, hæreticorum non tam minas
 ait eſſe timendas, quàm blanditias. Mulier hæc *federe* dicitur; auctoritatem
 enim in Eccleſia docendi, Pſeudodoctores affectant, quemadmodum Chriſtus
 de Phariſæis ait, ſuper Cathedram Moſis ſedent Scribæ & Phariſæi Matth. 23.
 v. 2. Sedet ergo hæreſis, & quidem *ſedet in modio*, hoc eſt, animos hypocrita-
 rum, & eorum, qui ſua tantùm docendo quarunt commoda, occupat; juſto tan-
 dem Dei judicio, ut Theodoretus ad hunc locum annotat, veluti ponderoſo quo-
 dam *plumbo* (grave enim eſt incidere in manus Domini Heb. 10. v. 31) ad imum
 præcipitanda. Interea *mulieres volantes*, hoc eſt, falſi doctores, *circumferunt*
amphoram impietatis intra cælum & terram, quia doctrina hæretica dubia eſt,
 pendula eſt, quæ nuſpiam quietis & certitudinis invenit locum. *Alas* habent
 hæ mulieres, mirâ enim celeritate, quali vento acta, omnia loca hæreſis pervolat:
miſi alas, quia milvus eſt avis inſauſta & immunda Levit. 11, rapaciſſima & fame-
 lica, magnis & ad volandum fortibus, alis nobilis. Cum autem amphora nuſpiam
 quieſcere poſſit, tandem in terra Sennaar baſin invenit ſtabilem, h. e. apud inferos,
 ubi omnis ordo exulat, Babylonica autem caput exerit conuſo, quemadmodum
 & Babylon habitatio Damocum dicitur Apocal. 18. v. 2. Cæterum quod *duæ* mu-
 lieres eſſe dicuntur, ſi Piſcatori & Junio credimus, reſpectu ſic duorum tempo-
 rum, vel potiùs, conſpirationis mutæ, quæ ſæpe eſt major inter hæreticos, quàm
 concordia inter Theologos Orthodoxos. Quanquàm verò immediatè hic agatur
 de Iudæorum traditionibus & hæreſi, tamen *manuductionem Lutheri in homil. ſuper*
Epistol. in feſto circumciſion, cum D. Vinckelmanno, D. Balduino, & alijs, ſecuti,
 ſecundariò & conſequenter, illuſtrem, hoc loco, ut totius doctrinæ Papiſticæ,
 ita in primis Papiſtici JUBILÆI descriptionem contineri, non dubitamus.
 Eſt enim Jubilæum Papiſticum inſtar modij cuiuſdam, quo vel minima quæque ad
 Fax Romani præſcriptum menſurantur. Et hoc demenſum impietatis, per ma-
 kieres ſuas, h. e. monachos, Jeſuitas, mirâ celeritate circumfert, qui affectato ver-
 borum morumq; fuco, menſuram illam Jubilæi Papiſtici inter cælum & terram
 circumvehunt, dum obſervatoribus decretorum Papiſticorum, neq; cœlibeatitu-
 dinem verè polliceri poſſunt, neq; gehennæ ſupplicia minitari audent, ſed in me-
 dium locū eoſmet, nempe purgatorium, ablegant, ſtammis infernalibus ad tempus
 uſtulandos. Interim tamen ædificarunt huic modio domum, & baſin locarunt in
 terra Sennaar, hoc eſt, myſtica Babylone, Roma Apocal. 14. 17. & 18: atq; eò aliſ
 milvi hi deferuntur, ut modium hoc circumferendo, aqualiculo & arario Fax
 probè proſpiciant, verbum Domini, ut cum Apoſtolo dicam, cauponantes; in
 hoc etiam milvis deteriores, quod cum aves illæ nihil unquam eſculenti rapiant,
 ex funerum ferculis, teſte Plinio *lib. 10. natural. hiſt. c. 10*, iſti vultures etiam
 ex mortuorum cadaveribus, offibus, veſtibus, nundinas & pecuniarum aucu-
 pium in Jubilæis inſtituant: ita, ut falſè non minus quàm verè dixerit, prudens

Sic Arragonum Rex Alphonsus, Harpyias; (addé etiam nostros milvos) non
 amplius insulas colere, sed ex insulis in Romanam curiam migrasse, ibiq; jam do-
 misilium constituisse: & Petrus Blésensis de præcipuis aula Romana milvis, quos
 officiales vocant, scite scripsit; Credo hominum officiales non ab officio, no-
 mine, sed officio, verbo, mutuo accepisse vocabulum: *Officiu est verbum crudele
 nimis & acerbum: Dicitio plena malis, hinc dicitur officialis.* JUBILÆI hujus
 Papistici, Saranâ impellente & avaritiâ stricte ulante, primus auctor est BONI-
 FACIUS VIII. at qualis auctor? qui Celestinum V. antecessorem suum,
 fraude circumvenit, ut Papatu, velut homo simplex & tanto oneri impar, cederet,
 & ipsi resignaret: qui Albertum Austria Ducem, Rudolphi I. Imperatoris filium
 coronare recusavit, dicitans indignum esse, qui imperio potiretur, quanquam bis à
 Principibus Germaniæ Imperator electus esset: qui omnia regna sedis Romanæ
 feuda esse contendit; & Reges hoc negantes excommunicandos & deponendos
 judicavit: qui Philippum Augustum ex regno Galliarum pecuniam efferri Romam
 justissime vetantem excommunicavit, & contra eum Albertum Imperatorem
 ad arma incitavit. Is Jubilæi Papistici auctor est, is, de quo annales dicunt: *in-
 travit ut vulpes, regnavit ut lupus, mortuus est ut canis.* Hic igitur indicto, pro
 auctoritate, Jubilæo, & magno populorum concursu Romam facto, ut vix in-
 cedere per urbem amplam & vastam liceret, *Platinâ referente & Cranzio Saxon-
 lib. 8. c. 36,* primo solenni die Pontificalibus ornatus, sese multitudini specian-
 dum præbuit, eiq; benedixit: postero verò die Imperatorio paludamento insignis,
 nudatum ante se gladium deferri jussit, magnâ voce clamitans: Ego sum Pon-
 tificex & Imperator, terrestreq; ac cœleste imperium habeo: alijs acclamantibus:
 ecce duo gladij hic: ut Urspergensis commemorat. Notatu verò dignum est
 tempus, quo Jubilæum Romanum est institutum, scilicet anno Christi 1300; quo
 imperium Osmanidarum, quos alij Ottomannos vocant, & Cæsares Turcicos, in
 Oriente cœpit. Initium quidem Alhigeræ sive æræ Turcicæ incidit in annum
 Christi 622, unde Saraceni vel potius Agareni (neq; enim à Sara, sed Agare an-
 cilla ortum ducunt) annos Alhigeræ, h. e. peregrinationis vel expeditionis primæ
 Machometi computant: sed regnum Osmanidarum, anno demum 1300 cœpit.
 Nempe eodem anno Papa in Occidente, & Turca in Oriente, regnum quisq; sibi
 aperte usurparunt: ambo hostes Christi & Ecclesiæ rabiosi: ambo alieni regni in-
 vasores impetuosi, ambo malæ fidei possessores injusti. Primum igitur Jubilæum
 Papisticum Bonifacius VIII celebravit, & ut centesimo quoque anno repetere-
 tur, constituit. Sed tantæ pertæsus moræ Clemens VI, lucri cupiditate, cum
 proventum piscaturæ hujus locupletissimum sentiret, ad quinquagesimum annum
 restrinxit, prætendens, quod ætas hominum Jubilæum centum annorum, cujus
 tamen ingens ad salutem sit necessitas, rarè attingeret; & alterum Jubilæum, pri-
 mo Pontificatus sui anno, (zelum notet lector) anno Christi 1350 Romæ absens:

ecle-

celebravit: quo anno singulis diebus, ad 3000 peregrinorum Romam venisse & Romam discessisse dicuntur: *Platin. Tribem.* In bullis, quibus Jubilæum indicit, blaterat, se nullo modo commissurum, ut quisquam peregrinans Romam, pereat: & ut ostendat, se, quemadmodum Canonistæ de eo prædicant, idem habere consistorium cum Deo; & idem tribunal cum Christo, immo se esse hominem illum peccati, se pro Deo gerentem 2. Thess. 2. v. 4. idcirco dictatorie angelis præcipit, ut ejus (peregrinantis) animam à Purgatorio penitus absolutam confestim in cælum transferant. Dedit etiam potestatem illis, qui peregrè Romam Jubilæi gratiâ venerant, ut singuli tres vel quatuor animas, quas vellent, seligerent: eas enim protinus propter suas indulgentias, & eorum meritum, è purgatorio in cælum subvolaturas. Quam manifestam impietatem facultas Theologica Parisiensis tunc erroris & temeritatis intolerabilis publico scripto damnavit, ut *Veselus & Agrippa testantur.* Tertium Jubilæum novelli Theologi & Historici pleriq; omnes Sixto I V ascribunt; quem lapsum esse memoria putarim: tertium enim Jubilæum non Sixtus sed Urbanus IVtus, postremo Pontificatus sui anno, indicit, & memor quantum ex Jubilæo Clementi VI lucrum advenisset, præter omnem rationem illud abbreviat, scilicet ad singulos triginta tres annos; ita nempe, ut anno Domini 1388, in festo natali incipiat, & per annum inclusivè duret: verùm morte præventus illum non vidit, sicq; Bonifacius IX successori demetendum feracem hunc agrum reliquit: *quo de vide sis Theodorum à Niem lib. 1. c. 68 & 69.* Bonifacius (rectius Malefacius) ergo annum 1400, licet Urbanus alium interseverat; Jubilæo sacrum esse voluit. Candidè omnino de eo non solus Platina, sed & Papista Cranzius in *metropoli lib. 11. c. 10. & 12:* crebræ; inquit, sub Pontificatu illius sebant indulgentiarum collationes, usq; ad fastidium cordatorum virorum; gratias & indulgentias fecit inauditas, & quàm facile dedit, tam leviter revocavit, fabulas excitans in orbe Christiano, quod auro expleri non posset. Hæc ille. Temporibus his Pontifices Romam, ob auctoritatem Romanorum, quam in urbe hæcenus summam retinuerant, desertam, Avenionem in Galliam sedem transfulisse, ex historijs certum est; Imminente autè anno Christi 1400, Jubilæo illo anno, Cives Romani veriti, ne ex Pontificis absentia, qui benedictionem impertiri dicebatur; Jubilæi solennitas frigeret, supplices magnâ pompâ eum accedunt, spe conceptâ, si Papa Romam tunc foret, ob concursum populorum ex omnibus gentibus; magnas se divitias consecuturos, rogantq; ut revertatur: at is quò plus rogaretur, eò minus commoveatur, & quàm malè se erga ipsum gesserint exprobrat, urbemq; fastidire videtur. Itaq; eo redacti Romani lucri ex illis nundinis cupidi, ut benedictionem Jubilæi libertate suâ redimerent, & se Bændereffios, magistratus Romanos, à se antea constitutos, abrogaturos, Papæq; imperio se submissuros promitterent. His conditionibus Bonifacius Romam reversus, Jubilæum tertium dicto anno objicit

A 3.

dumq;

damq; Romani cives lucro ex peregrinis Jubilæum visitantibus captando in-
hiant, Papa interea dominum Romæ absolutum se fecit, & ut *Franciscus Guicciardinus lib. 4. hist. sui temporis refert*, præsidium arcis Angelicæ imposuit.
Digni erant hoc præmio Romani, qui contemtâ libertate à Christo partâ, dum
libertatem fictitiâ Romæ ab Antichristo vendi tantopere desiderant, in servitu-
tem etiamnum durantem ab Antichristo redigerentur. Quartum Jubilæum
Nicolæus V. celebravit. Tanta populi multitudo tum Romam confluit, ut,
Platinâ teste, cum templum ingrederentur, & ex eo egrederentur, ducenti circiter
opprimerentur, multis exceptis, qui in aquis perierunt, quum pontem S. Angelî
transirent. Digni fuerunt hoc præmio, qui, veritate Christi relicta, inventa Anti-
christi secuti sunt. Quum verò nimis longa intercapedo temporis ab uno Ju-
bilæo ad alterum Paulo II. videretur, hic virtutis & literarum inimicus, qui huma-
nitatis studia ita oderat, ut ejus studiosos, uno nomine, appellaret hæreticos, de-
crevit, ut illud vigesimo quinto quoque anno iteraretur, propter salutem anima-
rum, aut potius ad colligendam quotidie novam pecuniam, ait *Fasciculus tempo-
rum*. Sed dum de Jubilæo, anno 1475 instituendo, deliberat, morte opprimi-
tur, sive per apoplexiam, sive quòd, *Pencero scribente*, à Diabolo noctu in ipso
venereo actu strangulatus sit. Quare anno 1500 Alexander VI (monstrum
hominis) illud celebravit, bullis divulgatis indulgens, ut qui Romam ipsi venire
nolleat, aut non possent, eò mitterent, & Jubilæi gratiam pecuniâ sibi compara-
rent. Dehinc, anno 1515 Leo X per totam Galliam, Germaniam & alia Chri-
stiana regna, Jubilæum promulgavit, & indulgentias peccatorum impudentissi-
mè vendidit, quibus Deus graviter irritatus, nostri simul paternè misertus, Ter-
tium mundo Eliam, LUTHERUM, excitavit, qui indulgentiarum nundina-
tionem palàm improbarer, nos verò ex papatu plus quàm ægyptiæ miseriam
educeret & ad veram Evangelij lucem reduceret. Historiæ docent, à condita ur-
be ad Vespasianum & Titum Imperatores, devictis debellatisq; nationibus ab ul-
timo orbe, Romanos per tot secula, viginti supra trecentos egisse triumphos. Sed
quid omnes isti triumpho, si cum hoc Lutheri componantur? Fumus, vanitas.
Porro anno 1550 Jubilæi celebrationem summopere desideraverat Paulus III, sed
die 10 Novembris anni Jubilæum præcedentis vitam cum morte commutavit. Ei,
ipso anno Jubilæi Julius III, ut post decretum sess. 10. Concilij Tridentini legimus,
successit. Hic Julius die 22 Febr. coronatus, biduo post, malleo aureo aperuit de-
auratam portam. Anno 1591 Gregorius XIV Jubilæum indixit, & per Erne-
stum, Electorem Coloniensem, Coloniam promulgari curavit, ejusq; omnes verè
pœnitentes & verè communicantes (ita enim habent verba Mercurij Gallobelgi-
ci) participes fecit. Nostrâ ætate Clemens VII, anno Christi 1600, Jubilæi
festivitatem celebravit, & hoc, qui nunc decurrit, anno, Paulus V. $\frac{2}{12}$ Junij Iubi-
læum indixit, sæpius fortè hanc Jubilæi Piraticam, idq; majori, ut opinor, fructu,
quàm

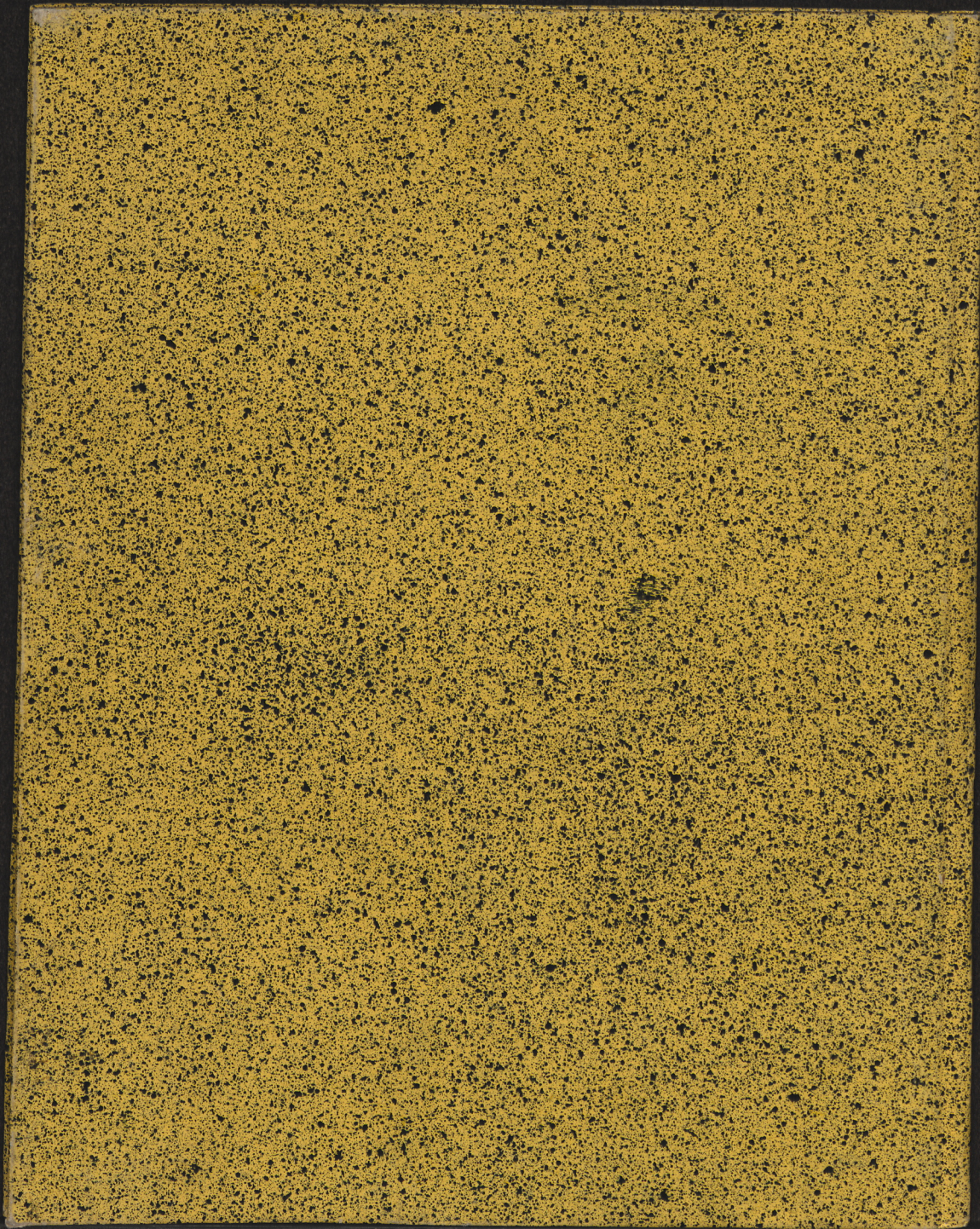
quam Venetos iniquè oppugando, exerciturus; qui etiam superiore seme-
 stri ¹⁴/₂₄ Maji festum electionis Papalis, novo invento, Roma celebrandum insti-
 tuerat. Tot igitur Iubilæa Antichristiana hæcenus fuerunt; & ex indubitatis histo-
 riarum monumentis liquido ostendi potest, errorem errare historicum eos, & qui
 plura, & qui pauciora numerant. Cæterum ut illis apud Christianos fides aliqua &
 majestas conciliaretur, præcedit POMPIfex, se in illis instituendis, cum exemplum
 Ecclesiæ Israëliticæ veteris Testamenti sequi, tum salutem omnium animarum spe-
 ctare, quò nimirum omnes pœnitentes & confessi (ut barbare loquuntur) qui anno
 Jubilæo devotè linina Principum Apostolorum essent visitaturi, indulgentias ac
 omnium delictorum unquam commissorum veniã consequerentur. Pessimè omnia.
 Jubilæum enim Mosaicum quod attingit, quinquagesimo quoque anno recurrens,
 quinquagesimo dico, respectu Jubilæi præcedentis inclusivè, ut rectè Hugo anno-
 tat, non exclusivè, ut male, Lyra, Abulensis, Rupertus, Cusanus, Funccius, Buchol-
 cerus & Crantzheimius, illius institutio expresso Dei nitebatur mandato, & par-
 tim gratuitam debitorum omnium remissionem, rebus ac personis venditis liber-
 tatem, liberum etiam ad amissas possessiones redditum Judæis denunciabat; par-
 tim Evangelicæ vocis gratuitam peccatorum veniam, liberationem ab hostibus,
 redditumq; ad amissa cœli bona præfigurabat. Hæc Jubilæi veritas à Christo
 ipso est impleta, proinde figura abrogatã. At Jubilæum Papisticum nullo jussu
 divino nititur, nec, ut verbo dicam, quicquam est aliud, quàm renovatus ju-
 daismus. Quicunq; enim figuras rerum futurarum retinent, si, factò ipso,
 se non credere promissiones de Messia impletas esse, ac proinde Messiam non-
 dum venisse testantur. Quod verò Pontifex animarum præcedit salutem, quam
 se hoc pacto procurare crocitat, nã nugas agit nugerrimas. Et quid est Christum
 ejusq; meritum ludibrio exponere, si hoc non est? Quin potius & Jubilæi Pa-
 pistici & tota indulgentiarum nundinatio non nisi ex avaritia & lascivia Anti-
 christi nata est, quibus auri argentiq; torrentes Romam derivantur. Bonifacius IX
 centum millia florenorum ex indulgentijs in unius regni provincia exiguo tem-
 poris spatio contraxit, ut auctor est Theodor à Niem. Alexander VI in-
 dulgentias unius Jubilæi filio notho Cæsari Borgiæ, teste Guicciardino, pretio
 vendidit 30000 coronatorum, cumq; filius alex jactu de ijs perde-
 ret 100000 coronatos, subridens inquit: sunt tantum peccata Germanorum, ut
 annales testantur. Verè ergo Niem: Camera Romana, assimilatür mari, in
 quod intrant omnia flumina, & non exundat: sic enim in istam portantur
 auri pondo millia, attamen non impletur. Neq; mirum ergo quod Franciscus
 Petrarcha de Joanne XXII testatur, eum mortuum, in privatis tantum,
 bonis reliquisse, tonnas auri 250. Nam congeries opum tanta ut feret necesse
 fuit, cum nihil in rerum natura manserit reliquum, ex quo ista Harpyia suam non

6X-

extraherent prædam. Quos fructus Jubilææ Romanæ, & indulgentiarum in illis nundinationes, protulerint, horret animus dicere. Tantam enim auri coactionem secutus est luxus Pontificum plusquam Sybariticus & Perficus, verbo, nefandus, secutum Christiani orbis, per funestissima bella ab ipsidem Pontificibus, contra hæreticos, quos vocant, accensa, incendium. Quin illam ipsam pecuniam, quam ex indulgentijs colligunt, scortis suis donant; quemadmodum Leo X exactiones ex Germaniæ indulgentijs Magdalenæ sorori suæ, meretrici & prostibulo famoso, *Guicciardino dicente*, concessit. Habetis Jubilæi Antichristiani auctorem, tempora, numerum, fines & effecta, pro ratione instituti, & chartæ hujus capacitate, breviter. Cum hoc Antichristiano Jubilæo nil quicquam commune habet Christianum, & Evangelicum, quod ultimo Octobris, in Ecclesijs nostris Rostochij, publicè & solenni festivitate celebravimus, & de quo ut sequentibus diebus pulpita Academjæ personent, æquum est. Ego ne defuisse meo videar officio, prælectionibus aliquot publicis de eodem, horis & loco sollicitis, volente Deo, ita agam, ut primâ, adeoq; perennâ, e Psalmi, ad quem ordo me deduxit, explicatione, Jubilææ hujus festivitatis modum, & rationem, ostendam; sequentibus autem, quid in specie, imprimis in Divi Joannis Apocalypsi, de Reformationis Lutheri, cujus grato nunc animo recolimus memoriam, principio, medio, & fine adhuc futuro, signatè prædictum sit, rejectis planè Brichtmanaj, Eglini, aliorumq; sive depravationibus sive ineptijs, explanem. Cujus argumenti ardui necessariiq; tractatio, cum Theologiæ studiosiores & amantiores, ad auscultationem piam faciliè invitare possit, mentionem tantum fecisse, sufficiat.

R. P. 2. Novembris Anno 1617.

quam Venetos inique oppugnando, exercitum
 Ari. ¹⁴/₂₄ Maji factum electionis Papalis, novo in
 fuerat. Tot igitur Iubilæa Antichristiana hæc tenus
 riarum monumentis liquido ostendi potest, error
 plura, & qui pauciora numerant. Caterum ut illis
 majestas conciliaretur, præfendit POMPFEX, se in
 Ecclesiæ Israeliticæ veteris Testamenti sequi, tum
 stare, quò nimirum omnes peccitantes & confessi
 Jubilæo devotè linina Principum Apostolorum
 omnium delictorù unquam commissorum veniã
 Jubilæum enim Mosaicum quod atædet, quinquaginta
 quinquagesimo dico, respectu Jubilæi præcedentis
 rat, non exclusivè, ut male, Lyra, Abulensis, Rupert
 cerus & Crantzheimus, illius institutio expresso
 tim gratuitam debitorum omnium remissionem,
 ratem, liberum etiam ad amissas possessiones rec
 tim Evangelicæ vocis gratuitam peccatorum veni
 reditumq; ad amissa cœli bona præfigurabat.
 ipso est impleta, proinde figura abrogata. At J
 divino nititur, nec, ut verbo dicam, quicquam
 daismus. Quicumq; enim figurâ rerum futura
 se non credere promissiones de Messia impletas
 dum venisse testantur. Quod verò Pontifex anti
 se hoc pacto procurare crocitat, nã nugas agit nugas
 ejusq; meritum ludibrio exponere, si hoc non est
 pistici & tota indulgentiarum nundinatio non ni
 christi nata est, quibus auri argentiq; torrentes Rot
 centum millia florenorum ex indulgentijs in uniu
 poris spatio contraxit, ut auctor est Theodor
 indulgentias unius Jubilæi filio notho Casari Bõrg
 vendidit 300000 coronatorum, cumq; filius
 ret 100000 coronatos, subridens inquit: sunt tant
 annales testantur. Verè ergo Niem: Camera Re
 quod intrant omnia flumina, & non exundat:
 auri pondo millia, attamen non impletur. Neq;
 Petrarca de Ioanne XXII testatur, cum mor
 bonis reliquisset, tonnas auri 250. Nam congerie
 fuit, cum nihil in rerum natura manserit reliquum, e

superiore seme
 brandum insti
 dubitatis histo
 um eos, & qui
 fides aliqua &
 um exemplum
 ninarum spe
 ntur) qui anno
 ndulgentias ac
 effimè omnia.
 ano recurrens,
 è Hugo anno
 cciius, Buchol
 dardo, & par
 venditis liber
 ntiabat; par
 o ab hostibus,
 itas à Christo
 m nullo iustu
 renovatus ju
 , facto ipso,
 Messiam non
 lutem, quam
 est Christum
 & Jubilæi Pa
 ascivia Anti
 onifacius IX
 exiguo tem
 der VI in
 rdino, pretio
 s deperde
 anorum, ut
 ur mari, in
 m portantur
 d Franciscus
 is tantum,
 eret necesse
 a suam non
 ex

